

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: Mgr. P.K.**, zast. JUDr. Tomášem Jindrou, advokátem se sídlem Praha 1, U Prašné brány 3, proti **žalované: Česká lékárnická komora**, se sídlem Poliklinika Budějovická, Praha 4, Antala Staška 80, zast. Mgr. Jiřím Švejnohou, DiS., advokátem se sídlem Praha 10, Korunní 2569/108, o žalobě proti rozhodnutí Čestné rady České lékárnické komory ze dne 1.6.2009, č.j.: 161/ČR/2007,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Čestné rady České lékárnické komory ze dne 1.6.2009, č.j.: 161/ČR/2007 se z r u š u j e a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 10.640- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Tomáše Jindry, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým Čestná rada České lékárnické komory (dále jen „žalovaná“) rozhodla, že žalobce je vinen, že vykonával v období od 1.4.2007 do 13.12.2007 funkci odborného zástupce v Lékárně Ravenswood Pharma, Nádražní ul. 2950, 397 01 Písek, aniž by byl držitelem osvědčení České lékárnické komory k výkonu této funkce, tedy porušil svou povinnost vykonávat své povolání v souladu s jeho etikou, odborně, způsobem stanoveným zákony, povinnost znát a dodržovat vnitřní stanovské předpisy komory a zachovávat respekt k orgánům stanovské samosprávy a povinnost odborně vést lékárnou jako držitel osvědčení k výkonu funkce odborného zástupce vydaného Českou lékárnickou komorou. Tím se podle § 1 odst. 2 Disciplinárního řádu České lékárnické komory (dále jen „disciplinární řád“) dopustil disciplinárního deliktu spočívajícího v závažném porušení povinností člena komory uvedených § 9 odst. 2 písm. a), b) zákona č. 220/1991 Sb., o České lékařské komoře, České

stomatologické komoře a České lékárnické komoře (dále jen „zákon č. 220/1991 Sb.“), v § 7 odst. 1 písm. a), b) Organizačního řádu České lékárnické komory (dále jen „organizační řád“), v § 1 odst. 1, odst. 2 Licenčního řádu České lékárnické komory a v bodě 6) a 12) Etického kodexu České lékárnické komory. Za výše uvedené jednání bylo žalobci podle § 18 odst. 3 písm. b) zákona č. 220/1991 Sb. a § 16 odst. 3 písm. a) organizačního řádu uloženo disciplinární opatření pokuta ve výši 30.000,-Kč.

Žalobce v podané žalobě předně namítal, že podle § 22 odst. 2 disciplinárního řádu rozhodnutí musí být vypracováno písemně a musí obsahovat výrok, odůvodnění a poučení o opraveném prostředku. Podepíše je předseda čestné rady. Uvedl, že v daném případě jsou sice formální náležitosti splněny, avšak vykonává-li orgán profesní samosprávy funkci správního orgánu, měly by se na něj subsidiárně vztahovat předpisy, upravující správní řízení, především zákon č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen správní řád“). Podle § 68 odst. 2 správního řádu musí rozhodnutí obsahovat jméno a příjmení toho, kdo ve věci rozhodoval. Obdobně ust. § 157 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, stanoví, že se v písemném vyhotovení rozsudku uvedou jména a příjmení soudců a dalších osob. Skutečnost, že disciplinární řád takovou povinnost nestanoví, by dle žalobce bez dalšího neměla znamenat, že by vůbec nebyla dána. Lze to dovodit i ze znění dalších ustanovení disciplinárního řádu, která zřetelně vycházejí ze zásad, jimiž je vedeno správní řízení. Povinnost uvést jména osob, které ve věci rozhodovaly, považoval žalobce za plně odůvodněnou i s přihlédnutím ke skutečnosti, že předsedkyně žalované, která rozhodnutí v souladu s § 22 odst. 2 podepsala, projednávání věci vůbec nebyla přítomna.

Dále žalobce zpochybňoval věcnou příslušnost žalované k projednání jeho věci. Uvedl, že podle § 7 odst. 1 disciplinárního řádu je založena věcná příslušnost žalované k vedení disciplinárního řízení tehdy, pokud je míra disciplinárního deliktu taková, že může být uložen trest vyloučení z komory. Trest vyloučení z komory lze uložit podle § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 220/1991 Sb. pouze za závažné porušení povinnosti vykonávat své povolání odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem, stanoveným zákony. Namítal, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí se netvrdí, že by žalobce nevykonával své povolání odborně. V napadeném rozhodnutí je v této souvislosti poukázáno na čl. 6 etického kodexu, aniž by však rozhodnutí obsahovalo popis skutku, který by znamenal porušení tohoto ustanovení, případně jeho následky, což by bylo v případě tak závažného provinění, za něž hrozí vyloučení z Komory, zcela na místě. Odůvodnění rovněž obsahuje odkaz na čl. 12 etického kodexu. Ani v tomto případě správní orgán neodůvodnil, v čem spatřuje závažnost porušení tohoto článku, která je takové míry, aby to ospravedlnilo úvahy o případném vyloučení z komory. V odůvodnění rozhodnutí není ani uvedeno, zda a jaký zákon, upravující výkon povolání lékárníka žalobce měl porušit. Z dikce rozhodnutí vyplývá, že žalobce se měl dopustit porušení licenčního řádu, ten však není zákonem, ale pouze podzákonnou normou, vydanou na základě zákonného zmocnění, na jeho porušení by se tedy logicky nemělo nahlížet jako na tak závažné, aby to odůvodnilo případnou nejvyšší finanční sankci. K tomu žalobce poukázal na rozhodnutí Krajského soudu v Plzni sp. zn. (SJS) 37 Ca 200/98, jehož meritum věci je skutkově obdobné a právně totožné. Z výše uvedeného dle žalobce vyplývá, že věcná příslušnost žalované v prvním stupni nebyla ve věci dána a že čestná rada překročila své pravomoci, což mělo za následek nezhojitelnou vadu řízení a nicotnost rozhodnutí.

Rovněž namítal, že žalovaná jednala ve věci v jeho nepřítomnosti. V odůvodnění rozhodnutí žalovaná obsáhle popsala odročování termínů jednání. Na jednání, stanovené na 1.6.2009, se podle napadeného rozhodnutí žalobce bez omluvy nedostavil, a proto podle § 13 odst. 1 disciplinárního řádu žalované jednala v jeho nepřítomnosti. Tvrdil, že omluvu zaslal elektronickou poštou a tento způsob považuje za náležitý. O této omluvě není v odůvodnění vůbec zmínka. Navíc žalobce poukázal na to, že jeho pracovní neschopnost, doložená

potvrzením ze 4.3.2009, nadále trvá a není tedy povinen již jednou osvědčenou skutečnost osvědčovat znovu. K tomu poukázal na § 13 odst. 1 disciplinárního řádu, podle kterého má být disciplinárně obviněný zásadně přítomen. Tato zásada je dle názoru žalobce o to naléhavější v případech, kdy (jak žalovaná tvrdí) hrozí vysoký trest jako je vyloučení z komory. Uzavřel, že žalovaná jednáním v nepřítomnosti žalobce porušila jeho právo hájit své zájmy a projednáním věci během pracovní neschopnosti žalobce, který byl navíc v té době výrazně omezen v pohybu, takže cesta a dostavení se na jednání by pro něj znamenalo značné ohrožení jeho zdravotního stavu.

Dále žalobce poukázal na to, že žalovaná v závěru odůvodnění uvedla, že ve smyslu § 20 disciplinárního řádu přihlédla kromě jiného k následkům skutku. Tvrdil, že tyto následky v odůvodnění nejsou ani náznakem popsány. Rozhodnutí v tomto ohledu tak splňuje čistě formální náležitosti. Ve své podstatě je však po materiální stránce neurčité a nepřezkoumatelné. V odůvodnění dále není uvedeno, jakým způsobem žalovaná přihlédla k osobě a poměrům žalobce a co z nich vyvodila. Také v tomto ohledu je rozhodnutí pouze formální, neurčité a nepřezkoumatelné.

Závěrem žaloby žalobce připustil, že se dopustil porušení licenčního řádu. Toto pochybení dle žalobce však bylo povýtce administrativního rázu a v žádném případě neznamenalo ohrožení péče o pacienty nebo závažné porušení zákonných povinností nebo etického kodexu. Ve srovnání s jinými v úvahu připadajícími disciplinárními proviněními je jeho prohřešek daleko méně závažný. Žalobce vykonával funkci odborného zástupce pro lékárnu Ravenswood Pharma v Ondřejově (s platným osvědčením k výkonu soukromé praxe) a žádal o vydání osvědčení pro lékárnu téhož provozovatele, avšak v jiném místě - v Písku, přičemž veškeré nebo téměř veškeré doklady, nutné pro vydání osvědčení, již žalovaná od žalobce měla na základě dřívější žádosti. To že po něm požadovala tytéž doklady znovu, lze dle žalobce označit za šikanózní výkon práva. Čistě administrativní pochybení pak nemůže představovat důvod pro neudělení nejvyšší možné finanční sankce.

Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí k žalobním bodům vyplynuly tyto rozhodné skutečnosti. Žalovaná projednala na svém jednání konaném dne 31.10.2007 návrh Revizní komise České lékařnické komory na zahájení disciplinárního řízení proti žalobci a rozhodla zahájit disciplinární řízení. Porušení povinností ze strany žalobce shledala žalovaná natolik závažným, že podle § 7 odst. 1 disciplinárního řádu byla k projednání věci v prvním stupni založena věcná příslušnost Čestné rady České lékařnické komory (žalovaná).

Žalovaná před zahájením jednání ve věci shledala, že oznámení zahájení disciplinárního řízení bylo žalobci doručeno v souladu s ust. § 11 odst. 1 disciplinárního řádu, když bylo oznámení zahájení disciplinárního řízení žalobci doručeno do vlastních rukou dne 28.12.2007. Dále konstatovala, že před zahájením jednání ve věci byla splněna podmínka uvedená v ust. § 11 odst. 6 disciplinárního řádu, když disciplinární obvinění bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 3.1.2008. Po zhodnocení výše uvedených skutečností dospěla žalovaná k závěru, že podmínky pro projednání věci byly splněny.

Z listin založených v disciplinárním spisu žalovaná zjistila, že rozhodnutím Krajského úřadu Jihočeského kraje o změně registrace nestátního zdravotnického zařízení ze dne 22.3.2007, č.j.: KUJCK 6798/2007 OSVZ - Rajnová, došlo s platností od 1.4.2007 ke změně odborného zástupce, přičemž novým odborným zástupcem pro lékárnu Ravenswood Pharma, Nádražní ul. 2590, 397 01 Písek, byl zapsán žalobce. Z dopisu žalobce ze dne 24.4.2007 bylo zjištěno, že se žalobce vzdal osvědčení pro lékárnu Ravenswood Pharma v Ondřejově a současně „na základě již dříve poskytnutých podkladů“ žádal o vydání osvědčení pro výkon funkce odborného zástupce v lékárně v Písku. I přes výzvu licenční komise nebyla žádost žalobce ve stanovené lhůtě řádně doložena předepsanými doklady, proto rozhodnutím České

lékárnické komory ze dne 28.6.2007 byla žádost žalobce zamítnuta. Z uvedeného je dle žalované zřejmé, že žalobce vykonával funkci odborného zástupce v lékárně Ravenswood Pharma, Nádražní ul. 2590, 397 01 Písek, od 1.4.2007 do 24.1.2008, tj. do doby, kdy sám žalobce ukončil funkci odborného zástupce v této lékárně oznámením příslušnému Odboru soc. věcí a zdravotnictví Krajského úřadu Jihočeského kraje, oddělení zdravotnictví, aniž by byl držitelem osvědčení k výkonu této funkce. Na podkladě uvedených zjištěných skutkových okolností dospěla žalovaná k závěru, že žalobce po dobu více než devět měsíců vykonával činnost odborného zástupce, aniž by byl držitelem osvědčení České lékárnické komory.

Dále žalovaná uvedla, že žalobce byl předvolán na jednání žalované na 30.1.2008 ve 13.30 hod., předvolání mu bylo doručeno spolu s disciplinárním obviněním do vlastních rukou dne 3.1.2008. Dne 21.1.2008 bylo žalobci doručeno nové předvolání spolu s oznámením, že jednání, které se mělo konat dne 30.1.2008 bylo odročeno na 21.02.2008. Jednání se však dne 21.2.2008 nekonalo a bylo odročeno na den 25.3.2008. Z jednání nařízeného na den 25.3.2008 se žalobce dopisem ze dne 19.3.2008 omluvil z důvodu hospitalizace po úrazu, přičemž tento dopis byl podepsán a opatřen razítkem Úrazové nemocnice v Brně, oddělením traumatologie. Žalobce dále na žádost žalované zaslal i kopii dokladu o pracovní neschopnosti (trvání od 15.3.2008). Z dalšího jednání nařízeného na den 17.7.2008 se žalobce opět omluvil s tím, že jeho pracovní neschopnost trvá, což doložil stejným potvrzením o pracovní neschopnosti jako v posledním případě (trvání od 15.3.2008). Dále ve svém dopise vznesl žalobce pochybnost o tom, že by vstup do ČLK byl bezbariérový. Z dalšího jednání nařízeného na den 11.12.2008 se žalobce opět omluvil s tím, že je v péči lékařů řešících problematiku jeho levé dolní končetiny, a znovu upozornil na neřešený stav bezbariérovosti sídla ČLK. Každé předvolání na výše uvedená jednání, která bez výjimky žalobce obdržel do vlastních rukou, obsahovalo poučení, že pokud se žalobce nedostaví bez náležité omluvy, může být v souladu s ust. § 13 odst. 1 věta druhá disciplinárního řádu jednáno i v jeho nepřítomnosti. Předvolání na jednání dne 19.2.2009, které bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 20.1.2009, obsahovalo nad rámec výše uvedeného poučení i sdělení, že pro žalobce je bezbariérový přístup zajištěn, a proto další námitka žalobce ve smyslu bezbariérového vstupu do ČLK nebude důvodem k dalšímu odročení nařízeného jednání. Z jednání nařízeného na 19.2.2009 se však žalobce opět omluvil s tím, že náročné cestování prostředky hromadné dopravy a překonávání různých terénních překážek pro něho přináší zvýšené riziko zhoršení zdravotního stavu a že lékařskou vysvětlující zprávu pro čestnou radu nechá postupně připravit. Z dalšího jednání nařízeného na 16.4.2009 se žalobce opět omluvil z důvodu pracovní neschopnosti, kterou doložil rozhodnutím o dočasné pracovní neschopnosti (vystavena od 4.3.2009). Další jednání bylo nařízeno na 1.06.2009 ve 12.30 hod. a bylo k němu žalobci doručeno předvolání řádně do vlastních rukou. Žalobce se z jednání opět omluvil s tím, že je od 4.3.2009 v pracovní neschopnosti. Toto své tvrzení však nijak nedoložil, přestože byl v každém doručeném předvolání k jednání, tj. i v předvolání k jednání nařízenému na den 1.6.2009, poučen, že případná omluva z jednání musí být včasná a řádně doložená, jinak může být jednáno v nepřítomnosti disciplinárně obviněného.

Protože se žalobce z jednání nařízeného na 1.6.2009 řádně neomluvil, neboť svou omluvu ničím nedoložil, konalo se jednání v souladu s ust. § 13 odst. 1 věta druhá disciplinárního řádu bez přítomnosti žalobce. Žalobci bylo ve lhůtě stanovené v ust. § 11 odst. 1 poslední věta disciplinárního řádu doručeno oznámení o zahájení disciplinárního řízení a bylo žalobci rovněž ve lhůtě dle disciplinárního řádu doručeno předvolání k jednání. Žalovaná tak rozhodla bez přítomnosti žalobce na základě listinných důkazů založených ve spise.

Po provedeném dokazování měla žalovaná za prokázané, že žalobce vykonával od 1.4.2007 do 13.12.2007 funkci odborného zástupce v Lékárně Ravenswood Pharma, Nádražní ul. 2950, 397 01 Písek, aniž by byl držitelem osvědčení České lékárnické komory k výkonu této funkce.

Závažnost jednání žalobce dle žalované zvyšuje skutečnost, že došlo k porušení základních povinností, které členovi České lékařnické komory ukládají stavovské předpisy, a že funkce odborného zástupce bez osvědčení byla žalobcem vykonávána po delší dobu.

Při úvaze o uložení disciplinárního opatření pak žalovaná vycházela zejména z toho, že žalobce nerespektoval své základní povinnosti člena České lékařnické komory a svým jednáním se dopustil disciplinárního provinění značného stupně závažnosti. Žalobce porušil důležité povinnosti stanovené pro výkon profese lékaře, jako povolání vysoce odborného, vykonávaného v souladu s jeho etikou a zákony.

Žalovaná ve smyslu § 20 disciplinárního řádu při výběru sankce přihlížela k povaze skutku a k jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl způsoben, k osobě a poměrům disciplinárně obviněného a k míře jeho zavinění.

Ve vyjádření k podané žalobě žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Uvedla, že podle § 2 odst. 2 písm. c), d) a f) zákona č. 220/1991 Sb. je Česká lékařnická komora oprávněna stanovovat mj. podmínky k výkonu soukromé praxe svých členů a k výkonu funkce odborných zástupců podle zvláštního předpisu, vydávat osvědčení o splnění těchto podmínek a uplatňovat vůči svým členům disciplinární pravomoc. Zákon č. 220/1991 Sb. v § 2 ukládá České lékařnické komoře mj. povinnost dbát, aby její členové vykonávali své povolání odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákony a řády komor, dále aby zaručovala odbornost svých členů a potvrzovala splnění podmínek k výkonu lékařského povolání podle zvláštních předpisů. Dle žalované je zřejmé, že povinnost člena komory zakotvená v § 1 odst. 2 licenčního řádu patří k jedné z nejzákladnějších povinností, bez jejíhož dodržování by nebylo možné vést evidenci ani realizovat jakýkoliv dohled nad kvalitou poskytovaných lékařských služeb a odborností členů vykonávajících soukromou lékařskou praxi a úkolům zákonem uloženým žalované by nebylo možné dostát. Podle § 9 odst. 2 zákona č. 220/1991 Sb. má každý člen ČLK mj. povinnost vykonávat své povolání odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákony a dodržovat organizační, jednací, volební a disciplinární řád komory. I podle § 7 odst. 1 písm. a), b) organizačního řádu je každý člen komory povinen kromě dodržování uvedených povinností povinen znát a dodržovat organizační, jednací, volební a disciplinární řád a další vnitřní stavovské předpisy. Uzavřela, že žalobce byla a je členem ČLK a byl a je tedy povinen znát a dodržovat vedle zákonů i stavovské předpisy ČLK.

Žalobce v rozporu s § 9 odst. 1, 2 zákona č. 220/1991 Sb., § 7 odst. 1 písm. a), b) organizačního řádu, § 1 odst. 1, 2 licenčního řádu a s body 6) a 12) Etického kodexu ČLK vykonával funkci odborného zástupce v lékárně, aniž by byl držitelem platného osvědčení ČLK k výkonu této funkce. Žalobce sice žádost o osvědčení podal, ale na výzvu žalované řádně nedoplnil chybějící podklady, a proto byla žádost žalovanou zamítnuta. Tím že žalobce přes tuto skutečnost dále vykonával funkci odborného zástupce a vedoucího lékaře v předmětné lékárně zcela ignoroval rozhodnutí orgánu stavovské samosprávy (čl. 6 Etického kodexu). Řízení před Licenční komisí ČLK o udělení osvědčení pro výkon funkce odborného zástupce má především význam pro to, aby žalovaná mohla u žadatelů ověřit např. zda žadatel nespáchal disciplinární delikt, zda nevykonává funkci odborného zástupce ještě v jiné lékárně nebo v jiných lékárnách, jakou odbornou praxi žadatel absolvoval apod. Jednáním žalobce byla zcela znemožněna možnost kontroly ze strany žalované a plnění jejích zákonných povinností zakotvených v § 2 odst. 1 písm. a), b) zákona č. 220/1991 Sb.

Tvrdila, že porušení shora jmenovaných základních povinností člena České lékařnické komory žalobcem, kdy žalobce tak činil vědomě, po delší dobu téměř 8,5 měsíců, navíc po pravomocném zamítnutí jeho žádosti, zvyšuje nebezpečnost jeho jednání. Z tohoto důvodu je dána věcná příslušnost žalované k projednání předmětného disciplinárního deliktu. Ze stejných důvodů je i uložení disciplinárního opatření přiměřené.

Dále uvedla, že disciplinární řízení je upraveno zákonem č. 220/1991 Sb. a dále stanovskými předpisy žalované zejména disciplinárním řádem, Jednacím řádem a dalšími samostatně. Tato úprava má jako úprava speciální přednost před správním řádem. Výklad žalobce v tomto smyslu je tak dle žalované účelový. Podle § 39 disciplinárního řádu postupují disciplinární orgány žalované podle správního řádu pouze v případech výslovně neupravených v zákoně č. 220/1991 Sb., zvláštních právních předpisech nebo v disciplinárním řádu.

Poukázala na to, že omluva žalobce z jednání před žalovanou nařízeného na den 1.6.2009 je v odůvodnění rozhodnutí citována a jsou zde i uvedeny důvody, proč nebyla žalovanou omluva pokládána za náležitou. Žalobce se z jednání omlouval pro tentýž důvod téměř dva roky. V reakci na argumentaci žalobce, že nemá zajištěn v sídle žalované bezbariérový přístup, žalovaná žalobce v předvolání poučila, že žalobce bude do 1. p. budovy, kde se nachází sídlo žalované vyneseno zaměstnanci žalované. Ani po té se však žalobce na jednání nedostavil. Žalobce měl po dobu téměř dvou let nespočet příležitostí, aby na vznesené obvinění reagoval písemně a navrhl důkazy k prokázání jeho tvrzení. V předmětné věci se jedná o naprosto skutkově jednoznačnou věc a i v žalobě se žalobce ke svému protiprávnímu jednání doznává a omezuje se pouze na právní argumentaci. Dle žalované je logické, že potvrzení o pracovní neschopnosti staré 3 měsíce, na které žalobce v omluvě odkazoval nemůže být považováno za řádné doložení důvodu nepřítomnosti na jednání.

Žalovaná může dle § 18 odst. 3 zákona č. 220/1991 Sb. uložit disciplinárně obviněnému disciplinární opatření v podobě pokuty od 3000 do 30 000 Kč, podmíněné vyloučením z komory a nebo vyloučením z komory. Uvedla, že žalobce sice považuje uložené disciplinární opatření za nepřiměřeně tvrdé, ale uložená pokuta je nepoměrně mírnější než podmíněné nebo nepodmíněné vyloučení žalovaného z komory. Žalobcovo jednání spočívající v nerespektování základních členských povinností a ignorování rozhodnutí žalované o zamítnutí žádosti není zdaleka jen pochybením „*povýtce administrativního rázu*“, jak se domnívá žalobce. Tato úvaha žalobce dle žalované opět jen dokládá, jak lehkomyšlně žalobce k plnění svých členských povinností přistupuje. Uzavřela, že skutečnost, že byl žalobce jako odborný zástupce uveden v registraci Krajského úřadu dle zákona č. 160/1992 Sb., o zdravotní péči v nestátních zdravotnických zařízeních, je zcela irelevantní pro předmětné disciplinární řízení. Podle § 2 odst. 2 písm. f) zákona č. 220/1991 Sb. je žalovaná oprávněna uplatňovat disciplinární pravomoc v rozsahu stanoveném tímto zákonem.

V replice ze dne 30.6.2010 žalobce uvedl, že nezpochybňuje závaznost nejen zákonných, ale i stanovských předpisů, avšak polemizuje s právním názorem žalované, který přisuzuje stejnou důležitost dodržování zákonných předpokladů a etických norem na jedné straně a některých vnitřních norem žalované, jejichž implementace nemůže mít tak zásadní vliv na kvalitu péče o pacienty jako je tomu u profesních předpokladů nebo etických norem. Žalobce předně polemizoval s názorem žalované, že řízení před její Licenční komisí má především význam pro to, aby žalovaná mohla u žadatelů např. ověřit, zda žadatel nespáchal disciplinární delikt nebo zda nevykonává funkci odborného zástupce ještě v jiné lékárně, jakou odbornou praxi absolvoval apod. Žalovaná z toho vyvozuje, že jednáním žalobce byla zcela znemožněna možnost kontroly ze strany žalované a plnění jejích povinností, zakotvených v § 2 odst. 1 písm. a), b) zákona č. 220/1991 Sb. Žalobce tvrdil, že vydání osvědčení k výkonu soukromé praxe a funkce odborného zástupce je podmíněno doložením dokladů, vyjmenovaných v § 6 licenčního řádu. Obsahem těchto dokladů však jsou v převážné míře skutečnosti, které již žalované buď byly doloženy, nebo které žalovaná může bez obtíží získat ze své činnosti, kterou ze zákona provádí. Žalovaná tak zcela bezdůvodně a obtěžujícím způsobem ukládá svým členům povinnosti, které by nemusela vyžadovat, pokud by měla lépe zorganizovanou svou samosprávu. To se týká např. již dokladu sub § 7 písm. a),

kdy vědomost o praxi lékárníka může komora bez obtíží získat např. řádnou evidencí průběhu praxe jejích jednotlivých členů. Písemné prohlášení o tom, že žadatel není držitelem dalšího osvědčení k vedení lékárny (písm. b) žalovaná rovněž může bez většího úsilí získat zvláštní evidence, je-li řádně vedena. Totéž se týká dokladu o zaplacení členských příspěvků (písm. c). Dle žalobce je nelogické, zbytečné a zcela nedůvodné požadovat po žadatelích, kteří již praxi provozují, kopie diplomů (písm. f), g, k a l). Ty má již komora založeny z dřívějších žádostí a jejich opakované předkládání postrádá jakýkoli smysl. Z celkového počtu 13 požadovaných dokladů tak představuje nejméně šest z nich buď opakovaně předkládané listiny, nebo se jedná o skutečnosti, které žalovaná může snadno zjistit zvláštní evidence.

Výše uvedeným žalobce nemínil naznačit, že by se uvedená ustanovení neměla z důvodů, které uvedl, dodržovat a zdůraznil, že se sice jedná o lex dura, sed lex. Zmíněnými ustanoveními se v žalobce zabýval výhradně z důvodu vyvrácení závažnosti, na níž žalovaná setrvává. Dále poukázal na to, že žalovaná připustila, že některé skutečnosti žalobce doložil, aniž by však ve vyjádření k žalobě konkrétně uvedla, které podklady u žádosti chyběly. Absence tohoto skutkového tvrzení má za následek to, že ani z tohoto pohledu nelze přezkoumat závažnost disciplinárního provinění z hlediska věcné příslušnosti žalované. Jediným doloženým aspektem závažnosti je tak délka trvání protiprávního stavu. Žalobce měl za to, že pouze z této izolované skutečnosti nelze míru závažnosti spolehlivě dovodit.

Konečně uvedl, že argument žalované, že omluva žalobce nebyla pokládána za náležitou z důvodu, že se žalobce z téhož důvodu omlouval téměř dva roky, vyznívá u subjektu, který má za povinnost pečovat o zdraví, naprosto absurdně. Žalobce doložil, že v době jednání žalované byl v pracovní neschopnosti a že mu zdravotní stav neumožnil absolvovat 200 km cestu na jednání i jednání samotné. Dle žalobce je nepřijatelné, aby si žalovaná osobovala právo rozhodovat, jak dlouho může trvat pracovní neschopnost disciplinárně obviněného člena.

Soud rozhodoval ve věci bez nařízení ústního jednání podle ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), neboť účastníci vyslovili s takovým postupem soudu souhlas.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu tvrzených žalobních bodů, kterými je vázán, vycházejí ze skutkového a právního stavu platného v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 7 odst. 1 disciplinárního řádu k vedení disciplinárního řízení je v prvním stupni příslušná čestná rada okresu toho okresního sdružení, jehož byl disciplinárně obviněný lékárník členem v době, kdy se měl dopustit disciplinárního provinění.

Pokud je předmětem disciplinárního deliktu závažné porušení povinnosti lékárníka, je v prvním stupni příslušná čestná rada komory. Dále je čestná rada komory v prvním stupni příslušná k řízení se členy, kteří se

- a) dopustili trestného činu v souvislosti s výkonem povolání nebo jiného trestného činu, kterým znevážili pověst profese,
- b) dopustili zneužití funkcí v kterémkoliv orgánu komory a okresního sdružení,
- c) opakovaně dopustili disciplinárního deliktu, za který jim bylo uloženo disciplinární opatření čestnou radou okresu.

Podle ust. § 18 odst. 3 zákona č. 220/1991 Sb. Čestná rada komory může uložit za závažné porušení povinností člena komory uvedených v § 9 odst. 2 písm. a) zákona jako disciplinární opatření

- a) pokutu od 3000 do 30 000 Kčs,
- b) podmíněné vyloučení z komory,
- c) vyloučení z komory.

Podle ust. § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 220/1991 Sb. každý člen komory má povinnost vykonávat své povolání odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákony.

Podle ust. § 20 disciplinárního řádu čestná rada uloží sankci podle ust. § 13, resp. § 18 zák. č. 220/1991 Sb. a tohoto řádu, jestliže bylo nepochybně prokázáno, že se stal skutek, který je uveden v disciplinárním obvinění, že se jej dopustil disciplinárně obviněný, a že tento skutek je disciplinárním deliktem. Při výběru sankce nebo při rozhodnutí podle § 19, odst. 2, písm. c) tohoto řádu je třeba přihlédnout k povaze skutku a k jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl způsoben, k osobě a poměrům disciplinárně obviněného a k míře jeho zavinění.

Podle ust. § 22 odst. 2 disciplinárního řádu rozhodnutí musí být vypracováno písemně a musí obsahovat výrok, odůvodnění a poučení o opravném prostředku.

Podle ust. § 68 odst. 1 správního řádu rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků.

Podle odst. 2 ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.

Podle ust. § 69 odst. 1 správního řádu v písemném vyhotovení rozhodnutí se uvede označení "rozhodnutí" nebo jiné označení stanovené zákonem. Písemné vyhotovení rozhodnutí dále musí obsahovat označení správního orgánu, který rozhodnutí vydal, číslo jednací, datum vyhotovení, otisk úředního razítka, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. Podpis oprávněné úřední osoby je na stejnopisu možno nahradit doložkou "vlastní rukou" nebo zkratkou "v. r." u příjmení oprávněné úřední osoby a doložkou "Za správnost vyhotovení:" s uvedením jména, příjmení a podpisu úřední osoby, která odpovídá za písemné vyhotovení rozhodnutí.

Soud věc právně posoudil takto:

Oprávněnou shledal soud námitku žalobce, týkající se věcné příslušnosti žalované. V uvedené námitce žalobce vytýkal žalované, že neodůvodnila, v čem spatřuje závažnost porušení povinnosti vykonávat své povolání odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákonem. Ve smyslu ust. § 7 odst. 1 disciplinárního řádu je žalovaná věcně příslušná mj. pokud je předmětem disciplinárního deliktu závažné porušení povinností lékárníka. Z výše uvedeného ustanovení vyplývá, že příslušnost žalované k řízení a k rozhodnutí o disciplinárním deliktu zakládá charakter disciplinárního deliktu, konkrétně

„závažné porušení povinností lékárníka“. Pojem „závažné porušení povinností lékárníka“ není v disciplinárním řádu blíže vymezen. Jedná se tak o neurčitý právní pojem. Tento pojem má však dle zákona č. 220/1991 Sb. přesně vymezené hranice, neboť dle ust. § 18 odst. 3 písm. a) žalovaná rozhoduje výlučně o „závažných porušeních povinností člena komory uvedených v § 9 odst. 2 písm. a) zákona“, tj. povinnosti vykonávat povolání odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákonem. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že při aplikaci normy obsahující neurčitý právní pojem je primárním úkolem správního orgánu učinit si úsudek o obsahu a rozsahu neurčitého právního pojmu. Poté, kdy správní orgán tento právní pojem vyloží, jej může srovnat se skutkovými zjištěními konkrétního případu a usoudit, zda jsou podřaditelná pod takto vymezený neurčitý právní pojem či nikoli (viz např. rozsudek ze dne 20.10.2004, č.j.: 1 As 10/2003 – 58, rozsudky ze dne 30.9.2011, č. j. 4 As 12/2011 – 100). Konfrontuje-li soud žalobou napadené rozhodnutí z výše uvedených hledisek je zcela zřejmé, že žalovaná uvedeným povinnostem nedostála. Žalovaná se obsahem pojmu závažné porušení povinností člena komory uvedených v ust. § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 220/1991 Sb. nezabývala, když pouze konstatovala, že porušení povinností ze strany žalobce shledala natolik závažným, že podle § 7 odst. 1 disciplinárního řádu byla k projednání založena její věcná příslušnost. Z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí tak není možno dovodit, z jakého konkrétního důvodu je podle žalované porušení povinností žalobce, spočívající ve výkonu funkce odborného zástupce, aniž by byl držitelem osvědčení České lékárnické komory k výkonu této funkce, závažné porušení povinností ve smyslu ust. § 7 odst. 1 disciplinárního řádu ve spojení s ust. § 18 odst. 3 zákona č. 220/1991 Sb. Tím spíš, že žalobce v podané žalobě tvrdil, že jeho pochybení bylo administrativního rázu, neznamenalo ohrožení péče o pacienty nebo závažné porušení zákonných povinností nebo kodexu. Na základě výše uvedeného tak dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. K tomuto soud podotýká, že soudy ve správním soudnictví nejsou oprávněny nahrazovat úvahu správního orgánu vlastní úvahou, či důvody rozhodnutí žalované dovozovat z vyjádření k podané žalobě. Z výše uvedených důvodů shledal soud námitku žalobce oprávněnou.

Rovněž oprávněnou soud shledal námitku žalobce, podle které žalovaná v napadeném rozhodnutí neuvedla následky skutku a neuvedla, jakým způsobem přihlédla k osobě a poměrům žalobce a co z nich vyvodila. Ve smyslu ust. § 20 věty první disciplinárního řádu je žalovaná oprávněna uložit sankci podle § 18 zákona č. 220/1991 Sb., jestliže bylo nepochybně prokázáno, že se stal skutek, uvedený v disciplinárním obvinění, že se jej dopustil disciplinárně obviněný a že tento skutek je disciplinárním deliktem. Podle věty druhé uvedeného ustanovení je žalovaná při výběru sankce oprávněna a zároveň povinna hodnotit tato kritéria - povahu skutku, jeho následky, okolnosti, za nichž byl způsoben, osobu a poměry disciplinárně obviněného a míru jeho zavinění. Z výše uvedeného ustanovení vyplývá, že žalovaná při výběru sankce postupuje podle vlastního uvážení. Správní uvážení žalované podléhá soudnímu přezkumu potud, že soud zkoumá, zda správní orgán při správním uvážení nepřekročil meze stanovené mu zákonem. Nejen pro účely soudního přezkumu je tak nezbytné, aby z rozhodnutí správního orgánu, jímž byla uložena sankce za disciplinární delikt, bylo zřejmé, že se žalovaná při výběru sankce zabývala všemi stanovenými kritérii. Navíc musí být z rozhodnutí zřejmé, jaké skutečnosti a zjištění žalovaná podřadila pod jednotlivá kritéria, z čeho tyto skutečnosti a zjištění vyplývají a jakým způsobem je žalovaná vyhodnotila. V projednávaném případě žalovaná v rámci úvahy o disciplinárním opatření poukázala na to, že žalobce nerespektoval základní povinnosti člena České lékárnické komory, že se dopustil disciplinárního provinění značného stupně závažnosti a že porušil důležitou povinnost stanovenou pro výkon profese lékárníka. Dále žalovaná při výběru sankce toliko poukázala na ust. § 20 disciplinárního řádu. Takováto

úvaha správních orgánů je naprosto nedostatečná. Předně z rozhodnutí žalované není zřejmé, jakou úvahou žalovaná dospěla k závěru, že je na místě uložit disciplinární opatření v podobě pokuty. Především však rozhodnutí zcela postrádá posouzení jednotlivých kritérií vymezených v ust. § 20 disciplinárního řádu. Vzhledem k tomu, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jak se žalovaná vypořádala s jednotlivými kritérii vymezenými v ust. 20 disciplinárního řádu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí.

Naopak námitku žalobce, podle které bylo povinností žalované ve smyslu ust. § 68 odst. 2 správního řádu uvést jména osob, které ve věci rozhodovaly, neshledal soud důvodnou. Náležitosti rozhodnutí, kterým je disciplinárně obviněný uznán vinným z disciplinárního deliktu a je mu uloženo disciplinární opatření, upravuje disciplinární řád toliko rámcově, když v ust. § 22 pouze uvádí, že rozhodnutí musí být vypracováno písemně a musí obsahovat výrok, odůvodnění a poučení o opravném prostředku. Vedle vymezení tradičních obsahových náležitostí rozhodnutí disciplinární řád již nestanoví, co je obsahem jednotlivých částí. Za uvedené situace je dle náhledu soudu nutno vyjít z ust. § 39 odst. 2 disciplinárního řádu, připouštějící v případech neupravených zákonem č. 220/1991 Sb., zvláštními právními předpisy nebo disciplinárním řádem použití subsidiární úpravy obsažené ve správním řádu. Vzhledem k tomu, že zákon č. 220/1991 Sb., zvláštní právní předpisy a disciplinární řád nestanoví konkrétní obsah jednotlivých částí disciplinárního rozhodnutí, je podle ust. § 39 odst. 2 disciplinárního řádu rozhodná právní úprava náležitostí disciplinárního rozhodnutí obsažená ve správním řádu. Podle ust. § 68 odst. 2 správního řádu výroková část obsahuje řešení otázky, které je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků řízení. Z ust. § 68 odst. 2 správního řádu jednoznačně vyplývá povinnost správního orgánu uvést mj. ve výroku rozhodnutí jméno a příjmení účastníků řízení. Z tohoto ustanovení však v žádném případě nelze dovodit, že by náležitostí výrokové části rozhodnutí měla být i jména a příjmení osob, které ve věci rozhodovaly, jak tvrdí žalobce. Tyto osoby totiž nejsou ve smyslu ust. § 27 správního řádu účastníky řízení. Jedná se o správní orgán, který ve věci rozhodoval. Povinnost uvést v písemném vyhotovení rozhodnutí označení orgánu, který ve věci rozhodoval vyplývá z ust. § 69 správního řádu. Z ust. § 69 a ani z jiného ustanovení správního řádu nelze dovodit povinnost správního orgánu uvádět v rozhodnutí identifikaci osob, které za správní orgán ve věci rozhodovaly. Na výše uvedeném nemůže nic změnit odkaz žalobce na ust. § 18 odst. 2 správního řádu a ust. § 157 odst. 1 o.s.ř. Ust. § 18 upravuje toliko náležitosti protokolu. Subsidiární použití o.s.ř. není dle disciplinárního řádu možné. S ohledem na výše uvedené neshledal soud námitku žalobce oprávněnou.

Námitku žalobce, podle které správní orgán jednal v jeho nepřítomnosti neshledal soud oprávněnou. K uvedené námitce ze správního spisu vyplynuly tyto pro posouzení věci rozhodné skutečnosti. Podáním ze dne 21.5.2009, č.j.: 161/ČR/2007 byl žalobce předvolán na jednání žalované dne 1.6.2009 v 12.30 hod. V uvedeném podání byl žalobce poučen o tom, že nedostaví-li se bez náležité omluvy, může být jednáno podle ust. § 13 disciplinárního řádu i v jeho nepřítomnosti. Předvolání k ústnímu jednání si žalobce osobně převzal dne 22.5.2009. Dle emailového podání ze dne 28.5.2009 se žalobce omluvil z účasti na zasedání žalované z důvodu přetrvávající pracovní neschopnosti od 4.3.2009. Tuto omluvu žalobce nikterak nedoložil. Dle náhledu soudu byly v projednávaném případě splněny podmínky pro jednání žalované v nepřítomnosti žalobce. Žalobce byl na jednání žalované řádně předvolán. Na jednání žalované se však žalobce bez náležité omluvy nedostavil. Dle náhledu soudu nelze za náležitou omluvu považovat emailové podání žalobce ze dne 28.5.2009. Je tomu tak proto, že žalobce své tvrzení o přetrvávající pracovní neschopnosti nikterak nedoložil, ač tak bylo

výhradně na něm. Pokud pak žalobce poukazoval v podané žalobce na potvrzení ze dne 4.3.2009, které bylo žalobcem předloženo k jeho předchozí omluvě z jednání nařízeného na 16.4.2009, nelze k němu s ohledem na časový odstup, ke kterému bylo toto potvrzení vydáno, přihlížet. Z tohoto potvrzení není zřejmé, že dočasná pracovní neschopnost žalobce trvala i dne 1.6.2009. Vzhledem k tomu, že se žalobce bez náležité omluvy na ústní jednání nedostavil, žalovaná nepochybila, jestliže jednala v jeho nepřítomnosti. Důvody, pro které omluva žalobce na jednání ze dne 1.6.2009 nebyla žalovanou pokládána za náležitou, byly žalobci v napadeném rozhodnutí sděleny. S ohledem na výše uvedené neshledal soud námitku žalobce oprávněnou.

Vzhledem ke shora uvedenému Městský soud v Praze podle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. ve spojení s ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. zrušil napadená rozhodnutí pro vady řízení, pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Podle § 78 odst. 4 s.ř.s. pak soud vrátil věc žalované k dalšímu řízení, v němž bude vázána právními názory soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000,- Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, sepsání repliky), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu - vyhlášky č. 177/1996 Sb., částku 2.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) cit. vyhlášky). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny třemi paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky) a částkou 1.440,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 29. listopadu 2012

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.